వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

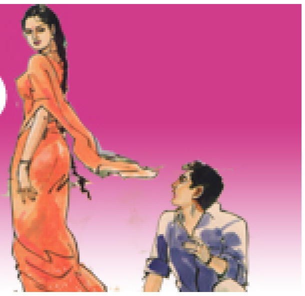

(గత సంచిక తరువాయి)

4

చీకటి పడుతోందంటే వాసవిలో ఏదో చెప్పలేని ఉద్వేగం. ప్రొద్దుటనుండి ఆ మేడ దక్షిణభాగం బాల్కనీలో నిలబడి చిరుగాలికి ఊగుతున్న ప్రతి ఆకునూ పరిశీలనగా చూసి, చూసి విసుగు పుట్టింది వాసవికి.

మేడకి రేర్ ఎండ్ అది. కొబ్బరి చెట్లతోనూ, సపోటా, మామిడి, పనస వృక్షాలతో సూర్యున్ని లోనికి రానీయనంత దట్టంగా అలుముకుని ఉన్నాయి. ఆకు ఆకు మధ్యనుండి లోనికి దూరాలని శతవిధాల ప్రయత్నిస్తున్న సూర్యకిరణాల్ని వెనక్కి తిప్పికొడ్తున్న వీరుల్లాంటి చెట్లు అది ఉదయమో సాయంత్రమో తెలీని గుడ్డికాంతి. వాసవికి ఆ వాతావరణం మతిపోగొడ్తుంది? వాసవి అలా ఎన్నిగంటలు నిలబడిందో. భోజనానికి రమ్మని ఎన్నిసార్లు ముత్తు పిలిచినా కసురుకుని పంపేసింది.

ఆమెకు చెప్పలేనంత నీరసంగా ఉంది. అయినా ముత్తుచేతి వంట తినాలనిలేదు. వాసవి అలా ఒంటరిగా నిలబడి ఆ చెట్ల ఆకులోంచి కనబడని ప్రపంచాన్ని చూడాలని ప్రయత్నించి విఫలురాలయి నిస్పత్తువగా కళ్ళుమూసుకుంది.

కొద్దిగా కాళ్ళీడుస్తూ నడుస్తోన్న సవ్వడి.

వాసవి ఉలిక్కిపడ్డట్లు కళ్ళు తెరిచింది. ఎదురుగా ముత్తు. నవ్వుతుంటే నల్లని ముఖంలో ఎర్రనినోరు వికృతంగా తన మింగడానికొస్తూన్న కొండచిలువలా. వాసవి కెవ్వున అరిచింది.

"బయమిల్లేమ్మా" అంటూ ఆ ప్రక్కనే వున్న పొడగాటి కర్రనందుకుంది ముత్తు.

ముత్తు కర్రతో దగ్గరకొస్తుంటే నాలిక పిడచగట్టుకుపోయింది వాసవికి. భయంతో కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంది వాసవి.

ముత్తు చెయ్యి వాసవి భుజాన్ని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఆమె స్పర్శకి వాసవి తనని బలమైన పాము పెనవేసినట్లుగా నిలువెల్లా వణికిపోయింది. ఆమె పెట్టిన కేక ఆమె గొంతులోనే నిశ్శబ్దంగా నిబిడీకృతమైపోయింది. ముత్తు త్రోసిన తోపుకి వాసవి విసిరేసినట్లు ఒక ప్రక్కకు ఒరిగిపోయింది. వెంటనే కర్ర చప్పుడు. వాసవి అప్రయత్నంగా తలకి రెండు చేతులు అడ్డంగా పెట్టుకుంది.

"ఎన్నమ్మా అదు? బయమిల్లేమ్మా" (ఏమిటమ్మా అది. భయంలేదు) అంటూ ఆమె వాసవి చేతులు పట్టుకుంది.

వాసవి భయంగా కళ్ళు తెరిచింది.

ఆమె గుండెలింకా ఎగసిపడుతూనే ఉన్నాయి. ముత్తు వాసవికి చాలా దగ్గరగా నిలబడి నవ్వుతోంది. వాసవి చీదరించుకుంది.

ముత్తు అదేం గమనించకుండా తను చంపిన పాముని కర్రతో పక్కకినెట్టుతూ ఇంగేచెడియ లింద్ పాంబుంగోవరుం భద్రమా ఇరుంగోమ్మా (ఇక్కడ చెట్లనుండి పాములు వస్తాయి జాగ్రత్తగా ఉండాలమ్మా) అంది.

వాసవికి ముత్తు మాట్లాడింది అర్థంకాలేదు.

ఆమెకు కొద్దిగా తమిళం తెలుసు. అదికూడా రాజామణి కూతురు రాధిక దగ్గర నేర్చుకుంది సరదాగా. చాలా నెమ్మదిగా విడదీసి మాట్లాడితేనే అర్థం అవుతుంది.

కానీ అక్కడ నేలమీద చచ్చిపడివున్న పసరిక పాముని చూసాక ముత్తు కర్ర తీసుకున్నది దేనికో ఆమెకు తెలిసొచ్చింది.

ఆమె గుండె కాస్త తేలికపడింది.

ముత్తు తనని హత్యచెయ్యడానికి ప్రయత్నించలేదన్న విషయం బోధపడేసరికి ఆమెకి అంతక్రితం ముత్తుమీద పేరుకున్న అసహ్యం కొద్దిపాటగా కరిగినట్లనిపించింది.

కర్ర మూలకి పడేసి "సాపాటికి రామ్మా! " అంది ముత్తు.

వాసవికి అర్థమయింది.

"నాకేం వద్దు నువ్వుపో" అంది చిరాగ్గా.

ముత్తుకి వాసవి మాటలు అర్థంకాకపోయినా పో అన్న చివరిమాటకి అర్థం తెలుగులోనూ తమిళంలోనూ ఒకటేకాబట్టి మెల్లిగా అక్కణ్ణించి కదిలింది. కొద్దిగా గూనితో వంగి నడుస్తోన్న ముత్తుని అలాగే చూస్తూ నిలబడింది వాసవి.

ఆమెలోని కంపరం యింకా పోలేదు.

మరో పదినిమిషాల్లో శంకర్ పరిగెత్తుకొచ్చి "మీరు భోంచేయలేదంటగా అమ్మగారూ.. ముత్తు చెప్పింది" అన్నాడు వగరుస్తూ.

వాసవి వాణ్ణి పరిశీలనగా చూసింది. వాడి వయసు పదహారూ పదిహేడు మధ్య ఆ వయసులో మగపిల్లలు తమాషాగా ఉంటారు. అంతవరకూ సన్నగా ఆడపిల్ల గొంతులా వుండే కంఠం గరగరలాడుతుంది. లేతగా వుండే పెదవులపై పురుషత్వాన్ని చాటి చెప్పడంకోసం అప్పుడే మొలకెత్తటానికి ప్రయత్నించే నూనూగు మీసం. పొడవుకు తగ్గ వెడల్పు పెరగని ఛాతీ. కళ్ళలో యింకా వీడని అమాయకత్వంతో కూడుకున్న మెరుపు.

"నాకు ఆకలిలేదులే" అంది వాసవి నవ్వుతూ. వాణ్ణి చూడగానే ఎందుకో చాలా ఆత్మీయంగా అనిపించింది వాసవికి.

"అదేంటమ్మగారూ నేనప్పుడే మూడుసార్లు తినేసాను. ముత్తు ములక్కాడ పులుసు బ్రహ్మాండంగా పెట్టింది" అన్నాడు.

ముత్తుపేరు వినగానే వాసవి ముఖం అప్రసన్నంగా మారిపోయింది.

"అవునూ! ఆ ముత్తుతో మాట్లాడాలంటే నీకు భయం వేయదూ" అంది వాసవి ఆశ్చర్యంగా.

శంకర్ వాసవి ముఖంలోకి వింతగా చూసి ఆ వెంటనే పకపకా నవ్వుతూ క్రింద చతికిలపడ్డాడు.

"ఎందుకురా అంత నవ్వొస్తోంది?" వాసవి కోపంగా అడిగింది.

"మీరు పొద్దున్నుండి ఎందుకు అన్నం తినలేదో నాకిప్పుడు తెలిసిందండి మీరా ముత్తుని చూసి జడుసుకుంటున్నారన్నమాట" అన్నాడు మళ్ళీ నవ్వుతూ.

వాసవికి తనలా వాడికి పట్టుబడిపోవటం చిన్నతనంగా అనిపించింది.

దాన్ని కప్పి పుచ్చుకునేందుకు "భయంకాదు అసహ్యం" అంది గంభీరంగా.

శంకర్ ఠక్కున నవ్వడం ఆపుచేసి సీరియస్‌గా ముఖం పెట్టి "కానీ అది చిన్నతనంలో చాలా అందంగా ఉండేదండి" అన్నాడు.

ఈసారి నవ్వడం వాసంతి వంతయింది. విపరీతంగా నవ్వటంవల్ల వాసవి బుగ్గలు ఎర్రబడి కళ్ళలోంచి నీళ్ళొచ్చాయి.

కిలకిలా వాసవి నవ్వుతోంటే శంకర్ కూడా ఆమె నవ్వుతో శ్రుతి కలిపి "ఎందుకమ్మగారూ మీరుకూడా అలా నవ్వుతున్నారు."

"నీ దొంగ మాటలకి నవ్వకేం చేయమంటావురా" అంటూ మళ్ళీ నవ్వింది.

"నావి దొంగమాటలా?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు శంకర్.

"కావా మరి? ముత్తు చిన్నతనంలో నీకెంత వయసురా" అంది వాసవి.

"నేను దాన్ని చిన్నప్పుడు చూసానని చెప్పానేంటండి? దాని చిన్నప్పుడు ఫోటో పెట్లోంచి తీసి చూపించింది" అన్నాడు శంకర్ బుంగమూతి పెట్టి.

వాసవికి వాడి ముఖం చూస్తుంటే నవ్వొచ్చింది.

వాణ్ణి యింకా ఏడిపించాలన్నట్లుగా "అది దాని ఫోటోయేనని నమ్మకమేంటి? గొప్పకోసం అదలా చెబుతుందేమో?" అంది లాయర్‌లా.

శంకర్ కూడా అనుమానంగా ఆలోచించాడొక క్షణం. కానీ ఆ వెంటనే దాని ముక్కుమీద వుండే పురుపుడుకాయ ఆ ఫోటోలో కూడా ఉండడం గుర్తొచ్చింది వాడికి.

"లేదండి ఆ ఫోటో దానిదే" అంటూ ఆ సంగతి చెప్పాడు శంకర్.

వాసవికి ముత్తు ఒకప్పుడు అందంగా ఉండేదన్న విషయం అంగీకరించడానికి మనసు ఒప్పలేదు.

"ఆ సంగతి సరేకానీ నీకెవ్వరూ లేరా?" అంది వాసవి మాట మారుస్తూ.

"ఎందుకులేరండీ? అమ్మా నాన్నా, ఒక తమ్ముడు, ఒక అక్క ఉండేది. కానీ ఇప్పుడు లేదు." శంకర్ గొంతు అలా చెబుతున్నప్పుడు భారంగా మారింది. కన్నీళ్ళు ఆపుకోవటాన ఎర్రబారిన వాడి పెద్ద పెద్ద కళ్ళని కలవరంగా చూసింది వాసవి.

"మీ అక్క చచ్చిపోయిందా పాపం" అంది

శంకర్ మాట్లాడలేదు. తలదించుకుని నేలమీద గీతలు గీస్తూ కూర్చున్నాడు.

అంతసేపూ త్రుళ్ళుతూ హుషారుగావున్న వాడల్లా అలా ఒక్కసారిగా అదోలా అయిపోవటం బాధ కలిగించింది వాసవికి.

వాడికి అక్కగారి మీదవున్న ప్రేమకి సంతోషంకూడా వేసింది. తనకు తనకుకూడా అలా ప్రేమించే తమ్ముడుంటే ఎంత బాగుండేదో అనుకుంది.

"మీదేవూరు" అంది వాసవి.

నిజానికి వాళ్ళ అక్క ఏ విధంగా చచ్చిపోయిందో కనుక్కోవాలని ఆత్రుతగా ఉంది వాసవికి. కానీ ఈ విషయాలు కదిపితే ఏడ్చేటట్లున్నాడు శంకర్.

"నెల్లూరు దగ్గర పల్లెటూరు" అన్నాడు శంకర్.

"వాళ్ళందరికీ దూరంగా ఉన్నందుకు బాధగాలేదూ?" అడిగింది.

శంకర్ పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో వాసవికేసి చూస్తూ "ఒక్కోసారి కాస్త దిగులుగానే ఉంటుందండి. కానీ అక్కడున్నప్పుడు తిండి గురించి తాపత్రయమే కానీ ఒకళ్ళ గురించి ఆలోచించే తీరికెక్కడదండీ. ఎప్పుడూ అమ్మా నాన్నా తన్నుకోవటాలు. ఆ కోపంతో మళ్ళీ మా వీపు సాపుచెయ్యడం, చీకటితోనే పొలానికెళ్ళి రాత్రివరకూ ఎద్దులా చాకిరీ చెయ్యడం ఏం సుఖం లేదండి చూడండి నా చేతులు ఎలా కాయలు కాచాయో" అంటూ అరిచేతులు చూపించాడు శంకర్.

వాడి అరచేతుల్లో బొబ్బల్లావున్న కాయల్ని చూసి వాసవి మనసు విలవిలవాడింది.

"అసలు సంగతి మరచిపొయ్యాను. మీకు హోటల్ కెళ్ళి ఏదయినా టిఫిన్ తెస్తాను డబ్బులివ్వండి" అన్నాడు.

"నాకు ఆకలిగా లేదంటున్నాగా" అంది వాసవి.

"మీరట్లనే చెబుతారు. మీరు ముత్తుని చూసి అదిరిపడుతున్నారు నాకు తెలుసు" అన్నాడు శంకర్.

వాసవికి నిజంగానే ఆకలిగా ఉంది. వాడంతగా అడుగుతున్నప్పుడు కాదనడం దేనికని లేచి పర్సులోంచి తీసి పదిరూపాయల నోటందించింది.

శంకర్ నోటు తీసుకుని విమానంలా రివ్వున మేడదిగి వెళుతున్న వాడివంకే చూస్తూ నిలబడింది వాసవి.

"ఈ రోజు నువ్వు భోంచేయలేదట" జగదీష్ వాసవి పడుకున్న గదిలోకొస్తూనే అడిగాడు.

వాసవి గబుక్కున లేచి కూర్చుంది.

"ఎందుకు లేస్తావు? పడుకో" అంటూ అతను ఎదురు సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

శంకర్ గబగబా వచ్చి జగదీష్ కాళ్ళదగ్గర కూర్చుని బూట్ విప్పి సాక్సులాగి వాసవివైపు చూసాడు.

వాసవి వాడివైపు కోపంగా చూసింది.

వాడు భయపడకపోగా వస్తూన్న నవ్వు ఆపుకుంటున్నట్లు ముఖం పెట్టి "ఏం చెయ్యమంటారండి? మీరు ఎంత చెప్పినా భోంచెయ్యడంలేదు. అందుకని అయ్యగారికి నేనే చెప్పేసాను" అన్నాడు సంజాయిషీగా.

"గొప్ప పని చేసావ్" అంది వాసవి కోపంగా.

జగదీష్ వాసవి వైపు చూసి నవ్వుతూ "పర్వాలేదు. సమయం వస్తే నువ్వూ గట్టిగానే మాట్లాడతావన్నమాట" అన్నాడు.

వాసవి అతని మాటలకి సిగ్గుపడ్డట్లుగా తలదించుకుంది.

"ఇంతకీ నువ్వెందుకు భోంచెయ్యలేదో చెప్పనేలేదు" అడిగాడు జగదీష్.

వాసవి జవాబు చెప్పలేదు.

"నే చెప్పనాండీ?" అన్నాడు శంకర్ వాసవివైపు బెదురు చూపులు చూస్తూ.

వాసవి వాడివైపు సీరియస్‌గా చూసింది.

"ఎందుకు వాణ్ణలా చూపులతో బెదరగొడ్తావ్? వాడు చెప్పకపోతే నువ్వు భోంచేసావని నేను అనుకునేవాణ్ణి అన్నాడు" జగదీష్ బట్టలు మార్చుకుంటూ.

అయ్యగారిచ్చిన భరోసాతో ధైర్యం వచ్చేసింది శంకర్‌కి.

"మరేమో...మరేమో... అమ్మగారండీ ముత్తు లేదండీ ముత్తు దాని వాలకం చూసి జడుసుకుని అన్నం తినటం లేదండి" అంటూ కిసుక్కున నవ్వేశాడు శంకర్.

వాడి మాటలకి జగదీష్ కూడా ఫకాల్న నవ్వి వాసవివైపు చూసాడు. వాసవికి వాళ్ళిద్దరూ అలా నవ్వుతుంటే అవమానంగా అనిపించింది. ఆమె కళ్ళు రోషంతో ఎర్రబడ్డాయి.

పరిస్థితి గ్రహించినవాడిల జగదీష్ శంకర్ వైపు చూసి "నువ్వెళ్ళి అమ్మగారికి ఫ్రిజ్‌లో పళ్ళు తీసుకురా" అన్నాడు.

శంకర్ రివ్వున బయటకి పరిగెత్తాడు.

తల దించుకుని దుప్పటికొసల్ని నలుపుతూ నిలబడ్డ వాసవికి దగ్గరగా నడిచాడు జగదీష్.

అతను తనకి దగ్గరగా వస్తుంటే వళ్ళు ఝల్లుమంది వాసవికి. వంట్లో నరాలన్నీ బిగుసుకుపోయినట్లు నిలబడింది. అతను ఆమె రెండు భుజాలమీద చేతులేసి తన వేపు తిప్పుకున్నాడు. వాసవి చలించిపోతూ అతని వేపు తిరిగింది.

"నిన్ను మీ డాడీ ఎంత అపురూపంగా పెంచారో కొంతవరకు చెప్పారు. మిగతాది నేను ఊహించుకోగలను. నిన్ను అంత బాగా చూసుకోడానికి ప్రయత్నించడం నా బాధ్యత. ఈ యింట్లో అడుగుపెట్టిన మొదటిరోజే నువ్వు ఉపవాసం ఉన్నావంటే ఆ తప్పునాది. క్రొత్త

పెళ్ళికూతురిని నిన్ను ఒంటరిగా వదిలేసి నేను నా బిజినెస్ వ్యవహారాలు చూసుకోటానికి వెళ్ళిపోవాల్సి వచ్చింది. కానీ తప్పదు. కొంచెం బద్ధకించి మరొకరికి అప్పగిస్తే లక్షల నష్టం చూపిస్తారు. అందుకే నిన్ను బాధపెట్టాను కదూ వెరీ సారీ వసూ" అన్నాడతను మెత్తగా.

వాసవి ఉలిక్కిపడ్డట్లు చూసింది.

"వసూ! వసూ!"

ఆ పిలుపు అనంత్‌ది.

ఇంకెవ్వరూ ఎప్పుడూ తన పేరుని విడగొట్టి పిలవడానికి సాహసించలేదు.

ప్రేమంటే ఏమిటో తెలియని తొలి యౌవన ప్రాంగణంలో ధైర్యంచేసి అడుగేసి తన గుండె తలుపుల్ని సున్నితంగా తట్టి తన మనసూ తనువూ పులికించిన తరుణంలో చెవిలో గుసగుసగా అనంత్ పిలిచిన మొదటి పిలుపు.

"వసూ!"

అతన్ని కాదన్నా అతన్ని అసహ్యించుకున్నా ఆ క్షణాల్ని తన జీవితంలో ఏనాటికీ మరువలేదు. కొన్ని సంఘటనలూ, సమయాలు అంతే. మళ్ళీ జీవితంలో తిరిగి పొందలేని అనుభూతులవి. ఎండకు ఎండి బీటలు వారిన బీడే తొలకరి జల్లుకి పులకరిస్తుంది. మరో ప్రాణికి జన్మనిస్తూ చావు బ్రతుకులతో పోరాడిన తల్లే తన కడుపున పుట్టిన బిడ్డని చూసి పరవశిస్తుంది. తను కన్న పూబాలల బరువుకి వంగిపోయిన మొక్కతల్లే ఆ భారాన్ని ఆనందంగా స్వీకరించి వాటిని పూసి ఆనందిస్తుంది. అంతే తొలి ప్రేమకూడా.

"ఏమిటో ఆలోచిస్తున్నావు? నీ మనసిక్కడ ఉండటంలేదు కదూ"

అతని ప్రశ్నకి "లేదు లేదు" అంది వాసవి కంగారుగా.

"ఎందుకలా కంగారుపడతావు? " అంటూ శంకర్ రావడం గమనించి దూరంగా జరిగాడు జగదీష్,

శంకర్ పళ్ళెం వాసవి ముందుంచి "తినండమ్మా" అన్నాడు ఆప్యాయంగా.

జగదీష్ ఏపిల్ ముక్కలు కోస్తుంటే వాసవి మెల్లిగా తింటోంది.

"నీకు ముత్తు చేతివంట తినటానికి యిష్టంలేకపోతే శంకర్ చేసి పెడతాడు. వాడిక్కూడా వంటొచ్చు" అన్నాడు జగదీష్.

శంకర్ జగదీష్ వైపు చూసాడు.

"మొన్న ముత్తుకి జ్వరమొస్తే రెండు రోజులు నువ్వు చేసావుగా. ఎంత బాగ చేసాడనుకున్నావ్ వసూ నువ్వు చాలాబాగా యిష్టపడతావ్" అన్నాడు జగదీష్ నవ్వుతూ.

శంకర్ కూడా నవ్వేసి "అవునండమ్మగారు నాకూ వచ్చు. కానీ మీకు నచ్చుతుందో లేదో మరి" అన్నాడు.

"తప్పకుండా నచ్చుతుంది ముత్తులా లేవుగా నువ్వు" అన్నాడు జగదీష్.

"ముత్తుని మానిపించెయ్యొచ్చుగా" అడిగింది వాసవి.

"మానిపించెయ్యొచ్చు కానీ దానిదొక జాలికథ. దానికి నా అన్నవాళ్ళెవ్వరూ లేరు."

"అంత జాలిగా అనిపిస్తే దాన్ని ఊరికే ఉంచుకుని వేరే వంట మనిషిని పెట్టుకోవచ్చుగా" అంది వాసవి మళ్ళీ.

"నువ్వు తెలివిగానే ఆలోచిస్తావ్. కానీ ముత్తుకి చాలా అభిమానం. తన చేత ఏ పనీ చేయించుకోపోతే మర్నాడే మూటా ముల్లె సర్దేస్తుంది పైగా దానివంట బాగుంటుంది అందుకే" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి మరింక మాట్లాడలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments